

[Inger Gautier Schmit.]

vilde have været saa lidenskabsløs, idet det Arbejde, vi beskæftiger os med, ofte bringer Vidnesbyrd om saa dybtgaaende Lidelser inden for vort Folkesamfund, at det nok kunde have aftvunget det ærede Medlem nogle flere forstaaende og medfølende Ord.

Den højtærede Minister mente ikke som Landstingsmedlem at kunne gaa nærmere ind paa de Forhandlinger, som havde beskæftiget det høje Landstingsudvalg. Jeg beklager det — jeg havde for øvrigt ikke ønsket nogen Udvalgsnedsættelse her og ønsker det for saa vidt heller ikke —, men jeg havde tænkt mig, at den højtærede Minister kunde have givet os det Materiale, som vi unægtelig maa siges at mangle i Landstingets Betænkning. Den højtærede Minister ønsker ikke at udtale sig herom, og jeg maa altsaa prøve at skaffe mig disse Oplysninger ad anden Vej.

Jeg kan i øvrigt ikke indse, hvilken Skade det skulde kunne gøre, at Ministeren kunde overbevise os om, at man i Landstinget ved Forhandlingen med de private Foretagender havde faaet Følelsen af, at disse kunde akkviescere og være trygge ved den Løsning, der her er foreslaaet. Jeg vilde i hvert Fald have været glad for en saadan beroligende Udtalelse fra Ministerens Side. Paa den anden Side takker jeg Ministeren for hans Udtalelser om, at han allermindst vilde genere det private Initiativ og den Indsats, der gøres af dette, idet jeg heri ser en klart udtalt Forstaaelse hos Ministeren, som viser, at han ikke, hvor han har Indflydelse, i mindste Maade vil lægge det private Initiativ Hindringer i Vejen.

Med Hensyn til Kartoteket udtalte Ministeren dette, som jeg ogsaa søgte Oplysning om i Landstingets Betænkning, at Kartoteket ikke skal omfatte alle Gæster. Det er en meget vigtig Oplysning, men det fremgaar ikke af Lovforslaget og ikke af Betænkningen, og man kunde derfor, da Ministeren udtalte sin store Glæde over dette Kartotek, ikke slutte andet, end at det skulde være en Registrering omfattende alle de Personer, der kommer inden for Herbergernes Rækkevidde. Ministeren oplyser, at det navnlig skal tage Sigte paa de perverse Personer, som eventuelt maatte komme ind paa saadanne Herberger, idet det vilde være urimeligt, om de fik Lov at virke skadeligt paa de mange udmærkede og gode arbejdsløse unge Mænd, som desværre i saa stort Tal maa søge ind paa saadanne Hjem.

Jeg er selvfølgelig ganske enig med den

højtærede Minister om, at saadanne Personer ikke bør have frit Spil paa disse Steder, men jeg kan ikke rigtig se, at det for disse Personers Skyld skulde være nødvendigt at sætte saa stort et Apparat i Bevægelse som et Kartotek. Hvis en Leder af et saadant Hjem har Kendskab til, at en saadan Person har uheldige Tilbøjeligheder, bør han i hvert Fald isolere ham i et Værelse for sig selv, og han bør i Henhold til Straffeloven, synes jeg, hvis det er et Menneske med forbryderiske Tendenser, forhandle med de Autoriteter, der har med saadanne Sager at gøre, idet det dog endnu er strafbart i vort Land at forbryde sig paa disse Omraader. Men det beroliger mig i høj Grad, naar Ministeren siger, at Paragraffen særlig tager Sigte paa at isolere saadanne Personer og give Oplysning paa Hjemmene, hvis de skulde komme ind, saa de ikke gør Skade over for de andre.

Med Hensyn til Tilskuddene udtalte Ministeren, at hvis man ikke gennem det private Initiativ kunde skaffe de fornødne Midler til Forbedring og Udvidelse, kunde Midlerne sikkert skaffes ad anden Vej, som Ministeren udtrykte det. Nu foreskriver Lovforslaget, at det offentlige, altsaa dette Amdsudvalg, kun kan bevilge indtil Halvdelen af Udgifterne, og man kan meget vel tænke sig, at de private ikke kan skaffe den anden Halvdel. Hvad lægger Ministeren saa i den Udtalelse, at de kan skaffes til Stede ad anden Vej? Det er et vigtigt Spørgsmaal, og jeg vilde være taknemmelig for at faa en kort Forklaring paa, hvad den højtærede Minister har tænkt sig i saa Henseende.

Vesterager: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af det i øvrigt velvillige Svar, den højtærede Socialminister gav. Jeg er ganske klar over, at ved Ledelsen af saadanne Hjem maa man være opmærksom paa, hvis der er særlig uheldige Eksemplarer, som sniger sig ind, og det er rimeligt, at Lederen af en saadan Institution har noget Kendskab til disse Menneskers Forhold og søger at skaffe sig Klarhed derover. Men det, jeg meget nødig vilde have — det kan godt være, man ikke vil gaa saa vidt, som jeg frygtede —, var, at de paagældende skulde have et Generaliablod med sig for hele Livet. Fordi en Mand en Tid har vandret paa Valsen og har været rundt paa saadanne Hjem og Institutioner, er der ikke Spor af Mening i, at han skal have noget saadant hæftet paa sig. Gennem min Virksomhed har jeg en ikke saa helt ringe Erfaring, og